

מ"י 16992/06/15 - מדינת ישראל נגד דרור זוננשיין, גיל בן דב, רוני שפיר

בית משפט השלום בפתח תקווה

מ"י 16992-06-15 מדינת ישראל נ' זוננשיין
מ"י 16988-06-15 מדינת ישראל נ' שפיר
מ"י 16977-06-15 מדינת ישראל נ' בן דב

בפני כבוד השופט ארז נוריאלי
המבקשת
נגד
המשיבים
מדינת ישראל
1. דרור זוננשיין 2. גיל בן דב 3. רוני שפיר

החלטה

רקע

- לפני בקשות להארכת החזקת תפוסים ולהארכת תוקף ערבויות, למשך 180 יום נוספים.
- עסקינן בחקירה מסועפת באשר לעבירות כלכליות שלכאורה ביצעו המשיבים 1-3, בין היתר, בניגוד להוראות חוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: "**החוק**").
- בעקבות החקירה, נתפסו נכסיהם של המשיבים כדלקמן:
המשיב 1: 5 נכסי מקרקעין, 2 חשבונות בנק ו-3 רכבים
המשיב 2: 1 נכס מקרקעין, 3 חשבונות בנק ו-2 רכבים
המשיב 3: 2 נכסי מקרקעין, 10 חשבונות בנק, 2 רכבים וכסף בסך של ₪ 118,360 אשר הועבר לחשבון הבנק המשטרתי.

יש לציין כי בנוסף נתפסו קלסרים, מסמכים וכרטיס סים, באשר להם החלטתי זו לא תעסוק.

4. ב"כ המשיב 3 הבהיר בתגובתו כי המשיב 3 מתנגד להמשך החזקת התפוסים הבאים בלבד: א. רכב שמספרו 35-719-75 הרשום על שם בת זוגו

ב. נכס הנדל"ן הנמצא בגוש 6905 חלקה 24

ג. שישה חשבונות הבנק המפורטים בתגובה.

עוד עולה מתגובתו כי 2 הרכבים התפוסים שוחררו בכפוף לתנאים שיבטיחו את האפשרות לחלטם.

5. המבקשת בבקשותיה טוענת כי ביום 8.6.15 נפתחה חקירה גלויה כנגד המשיבים בחשד לביצוע עבירות שוחד וקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, בהיקף נרחב של מיליוני שקלים. לטענת המבקשת, תכלית המשך התפיסה הינה מניעת הברחת רכוש ע"י המשיבים או מי מטעמם והבטחת אפשרות מימוש חילוט התפוסים.

לטענת המבקשת, נהג המשיב 1, יועץ בתחום המטבחים התעשייתיים, לקבל באופן שיטתי עמלות מספקים מקורבים, ביניהם המשיבים 2 ו-3, תמורת קידום ענינם של הספקים בפרויקטים פרטיים וציבוריים, בהם שימש כיועץ. לדברי המבקשת מדובר בטובת הנאה למי שמוגדר "עובד ציבור" והזכייה במכרז מהווה קבלת דבר במרמה.

זה המקום לציין, כי הצדדים חלוקים בשאלה האם העובדות מהוות עבירה אם לאו. לדברי המשיבים, קבלת עמלות במסגרת פרטית היא פרקטיקה נהוגת בשוק.

6. באי כוח המשיבים עתרו לבטל את צווי ההקפאה שהוטלו על חשבונם ולשחרר את נכסיהם, מהנימוקים הבאים:

א. המשיבים נחקרו אודות שני פרויקטים בלבד (בעוד המשיב 2 נחקר אודות פרויקט אחד בלבד). האחד, פרויקט בניין הנהלת רכבת ישראל בלוד והשני, פרויקט "עיר הבה"דים". פרויקט בניין הנהלת רכבת

ישראל בלוד בוטל ולא התקבלה במסגרתו כל הכנסה. אשר לפרויקט עיר הבה"דים, המדובר במיזם פרטי ולא ציבורי, אשר לא חל עליו חוק חובת המכרזים או חובות כלשהן במישור הציבורי.

בעניינו של המשיב 3 הוסיף סנגורו, כי ההכנסות מן הפרויקטים אותם ניהלה החברה, לגביהן נטען כי מקורן בעבירה, התקבלו בחברה לאחר שהמשיב 3 מכר את בעלותו בה ונותר מחזיק ב-25 אחוז בלבד מהון מניותיה.

ב. מעשיהם של המשיבים אינם אסורים וספק אם יש בהם משום עבירה פלילית. דרישת עמלה ממי שנשכר לביצוע פרויקטים היא שיטה שרירה, קיימת ומקובלת הנוהגת בשוק. איש לא רואה בכך פסול, ולפיכך לא מתקיים היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בביצוע העבירות המיוחסות למשיבים.

ג. מדובר בבקשות שהוגשו על ידי המבקשת בתום שישה חודשים ומבלי שהוגש כתב אישום. על כן, יש להעדיף את מניעת הפגיעה בחופש קניינם של המשיבים ולאזן כראוי בין זכויותיהם לבין השיקול הציבורי. מעבר לכך, לא נעשו פעולות חקירה והמשיבים לא נחקרו מזה חודשים ארוכים. כמו כן, המבקשת לא הציגה את קצב התקדמות החקירה, את הצפי למועד הגשת כתב אישום או לחילופין הצהרה של הפרקליטות לגבי הסיכוי להגשת כתב אישום.

ד. פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "**הפקודה**") מאפשרת חילוט רכוש ששימש לביצוע העבירה בלבד, בעוד שהחוק מאפשר חילוט "בשווי העבירה". המבקשת ביצעה את התפיסה מכח הפקודה, אך נטלה לעצמה חירות להרחיב את תכולת התפיסה לפי המסלול הרחב יותר הקבוע בחוק. במצב דברים זה, עיקרון "טיפת הדיו" אינו רלוונטי. בעניינו של המשיב 1 ציין סנגורו כי נכסי הנדל"ן התפוסים נרכשו טרם התגבשו החשדות המיוחסים לו, ועל כן יש לשחררם. בעניינו של המשיב 3 ציין סנגורו כי היתרות המוקפאות בחשבונותיו אינן מהוות "שכר עבירה", ועל כן יש לשחרר את החשבונות לאלתר.

ה. התפיסה מסבה נזק רב למשיבים, משבשת את חייהם ומונעת מהם להמשיך ולהתפרנס.

ו. תוך הפניה לב"ש 1496/02 מ"י נ' אמיר אלעד ולה"ת 53536-01-13 משה סידס נ' מ"י, טענו

ב"כ המשיבים כי המבקשת לא סיפקה למשיבים אומדן ממשי של שווי הסכום לגביו נעברו העבירות ואומדן של שווי הנכסים התפוסים הנתען על ידה.

ז. תוך הפניה לצ"א 46113-07-15 מ"י נ' רונאל פישר ולבש"פ 3120/06 מ"י נ' פרץ, נטען בעניינם של המשיבים 1 ו-3 כי בנות זוגן של המשיבים אינן חשודות בביצוע העבירות המיוחסות למשיבים ואין להן זיקה להליך הפלילי. על כן, לא קיימת סמכות לתפוס את נכסיהן או את זכויותיהן היחסיות ברכוש התפוס.

ח. בעניינו של המשיב 1 טען סנגורו כי אין באפשרותו של המשיב 1 להפקיד את הסכום שקבע בית המשפט כתנאי לשחרור הרכבים, ומשכך, הלכה למעשה, הם נותרו במשמורת המבקשת. לטענת הסנגור, יש לשנות את תנאי השחרור באופן שבו הרכבים ישוחררו, בכפוף לתשלום החוב בבנק והסרת השעבוד הבנקאי החל על הרכבים, ללא הצורך בהפקדת מזומן.

7. בדיון שהתקיים ביום 03.01.16, הגיש לעיוני ב"כ המבקשת דוח סודי (במ/1), מסמכים המתייחסים לפעולות חקירה שבוצעו (במ/2-במ/2ג), מסמכים המתייחסים להיקף העבירות (במ/3, במ/4 ו-ת/2) ומסמכים עדכניים נוספים מחומר החקירה, בעניינו של המשיב 3 (במ/5). לטענת המבקשת, בידיה חומר חקירה המבסס חשד סביר לביצוע העבירות המיוחסות למשיבים והמדובר בחקירה מורכבת, מסועפת ורבת משתתפים, המלמדת על ביצוע עבירות בהיקפים משמעותיים.

8. ב"כ המשיב 1 הגיש לעיוני מסמכים חסויים (נ/1 ו-נ/1א) הנוגעים להיקף העבירות המיוחסות למשיב 1, וטען כי שווי הנכסים התפוסים הינו 9.5 מיליון ₪, סכום גבוה משמעותית מסכום היקף העבירות.

9. ב"כ המשיב 2 הגיש לעיוני חוות דעת שמאי אשר לנכס נדל"ן מסוג דירת מגורים, גוש 6158 חלקה 1602 תת חלקה 59, המוחזק בידי המבקשת. מחוות הדעת עולה כי שווי הנכס מוערך בכ-2,310,000 ₪.

10. ב"כ המשיב 3 הגיש לעיוני מעטפה סגורה ובה טיעונים חסויים, טיעונים גלויים, קובץ "אסמכתאות מטעם המשיב" וקובץ "אסמכתאות וראיות מטעם המשיב במעמד צד אחד", וטען לחולשתו של החשד הסביר, לפגיעה קיצונית בעקרון השוויון ולפגיעה קיצונית בזכויות המשיב 3.

החלטה קודמת בעניינו של המשיב 1

11. ביום 1.11.15 עתר המשיב 1 לביטול צו הקפאה אשר הוצא על חשבונו.

12. לאחר שעיינתי במסמכים ובדוחות הסודיים שהוגשו לפניי, לרבות בחישובים המתייחסים להיקפן הכלכלי של העבירות ולהיקף הרכוש התפוס, הוריתי כדלקמן:

א. מתקיים עקרון ההלימה בין שווי התפוסים לבין שווי העבירות.

ב. לא מצאתי לנכון לחייב את היחידה החוקרת לחשוף את היקף העבירות הנטען על ידה.

ג. תוך הפניה לפסיקה ולסעיף 21 לחוק, דחיתי את טענת המשיב 1, לפיה יש להורות על שחרור מחצית מיתרת הסכום בחשבון, מעצם היותו חשבון משותף למשיב 1 ולבת זוגו.

ד. קיים חשד סביר לביצוע העבירות המיוחסות למשיב 1 ותכלית התפיסה נותרה בעינה. יחד עם זאת, מדובר בחקירה מורכבת ומסועפת שעתידה להמשיך עוד זמן מה ויש לנקוט מהלך מידתי.

מקור סמכות החילוט

13. כאמור, נגד המשיבים מתנהלת חקירה בחשד לביצוע עבירות פליליות, ובכלל זה גם עבירות לפי חוק איסור הלבנת הון. בפסיקה נקבע כי למדינה קיימות שתי דרכי פעולה מקבילות לצורך תפיסת רכוש בשווי פירות העבירה: האחת, מכח סמכויות החיפוש והתפיסה לפי הפקודה, וסמכות זו נתונה לבית משפט השלום (סעיף 34 לפקודה). השניה, מכח חוק איסור הלבנת הון, המפנה אל פקודת הסמים, וסמכות זו נתונה לבית משפט המחוזי (סעיף 36). הסנגורים טענו כי המבקשת ביצעה את התפיסה מכח הפקודה, ומשעשתה כן, אין באפשרותה להסתמך על הוראות החוק. אין בידי לקבל את טענת הסנגורים. תחולתם המקבילה של החוקים וסמכות בית משפט השלום, כבר נדונה בפסיקה (דנ"פ 3384/09 **אברם נ' מדינת ישראל**, בש"פ 3190/14 **ארזון שמעון נ' משטרת ישראל**, פסקה 6, ובש"פ 1001/15 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה

(3).

14. על פי סעיף 32 בפקודה, ניתן לתפוס רכוש שיש לו יסוד סביר להניח שנעברה בו עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה. סעיף 21 לחוק מרחיב זאת ומאפשר חילוט "רכוש בשווי העבירה", ומכאן שהחוק מאפשר גם את תפיסתו (ר' רע"פ 2082/14 אבו היג'נא נ' משטרת מרחב חוף מטה מרחב חוף, פסקה 10, ע"פ 5140/13 מדינת ישראל נ' אוסקר, פסקה 9, ע"ח (פ"ת) 12922-08-12 מדינת ישראל נ' גרינספן, פסקה 7.8).

15. בית המשפט העליון דן במושג "רכוש בשווי" המופיע בחוק, וקבע כי כוונת המחוקק בסעיף היתה לאפשר לחלט כל רכוש, גם כאשר מדובר ברכוש כשר וחוקי לחלוטין, ובלבד שאינו עולה על שווי הערך של הרכוש הקשור בעבירה (ע"פ 6889/11 מדינת ישראל נ' עובד, פסקה 22, ע"פ ג (מרכז) 50933-01-14 בסון נ' מדינת ישראל, פסקה 9 בפרק דיון והכרעה).

משכך, טענות המשיבים באשר להיעדר הוכחת הקשר שבין הרכוש שנתפס לעצם העבירות עצמן, אף אם הן נכונות, אין בהן כדי להטות את הכף ולהורות על שחרור רכושם של החשודים מתפיסה.

גילוי היקף העבירות והיקף התפוסים

16. כאמור, לטענת ב"כ המשיבים, המבקשת עודנה מסרבת להצהיר באופן גלוי על סכום היקף העבירה ועל סך שווי התפוסים הנטען על ידה.

17. מחומר הראיות וטענות הצדדים עולה כי המדובר בהיקף נרחב של תפוסים וכי הצדדים חלוקים לעניין שווים. לאחר עיון בחומר החקירה, מצאתי כי קיימת אי בהירות באשר לשווי התפוסים הנטען על ידי המבקשת.

18. ביום 19.1.16 הוריתי למבקשת להגיש לעיוני מסמך המפרט את ערכם העדכני של התפוסים השייכים למשיבים.

19. ביום 25.1.16 הגישה המבקשת "דוח ריכוז נכסים" (אשר נערך ביום 18.11.15) המפרט את שווי התפוסים

הנטען על ידה. לאור הצהרת המבקשת לפיה אין בפירוט שווי התפוסים משום פגיעה בחקירה, ומאחר וסברתי כי יש לאפשר למשיבים להתגונן כראוי מפני תפיסת יתר של רכוש, הוריתי כי ככל שיש למשיבים השגות אשר לשווי הנכסים התפוסים, יגישו הערכות שווי מסודרות על ידי שמאי, וזאת עד ליום 4.2.16.

20. ביום 4.2.16 הגיש לעיוני ב"כ המשיב 1 שתי חוות דעת שמאי. מחוות הדעת עולה כי שווי המגרש בגוש 8016 חלקה 19 הינו 1,400,000 ₪ ושווי המגרש בגוש 8018 חלקה 3 הינו 1,950,000 ₪.

21. לאור כל האמור לעיל, החלטתי לעניין שווי היקף העבירה נסמכת, לעת הזו, על בסיס הדוחות הסודיים שהוצגו לי מטעם המבקשת.

לעניין שווי התפוסים, החלטתי נסמכת על הערכות השמאי שהוגשו ביום 4.2.16 והערכת השמאי שהוגשה מטעם המשיב 2 במעמד הדיון, ביום 3.1.16. אשר לתפוסים בגינם לא הוגשה הערכת שמאי, החלטתי נסמכת על "דוח ריכוז נכסים" שהוגש מטעם המבקשת.

תקפות החילוט על רכוש משותף

22. ביום 1.11.15, במסגרת החלטתי בבקשה לביטול צו הקפאה זמני אשר הוצא על חשבונו של המשיב 1, דחיתי את בקשת המשיב 1 להורות על שחרור מחצית היתרה בחשבון מעצם היותו חשבון משותף לו ולבת זוגו. יחד עם זאת, קבעתי כי במסגרת האיזונים אתחשב בטענתו זו.

23. לא מצאתי לנכון לדון מחדש בטענה שנידונה על ידי זה מכבר. יחד עם זאת, אתחשב בטענה זו גם הפעם, ואתן עדיפות לשחרור הרכוש המשותף למשיבים ולבנות זוגן, ככל שאחליט על שחרור הרכוש התפוס.

סמכות התפיסה ומידתיות

24. כידוע, בשלב זה של דיון בסעדים זמניים לפני הגשת כתב אישום, יש צורך בתשתית ראייתית ברמה של "חשד סביר", שעבר אדם את העבירה כפי שנדרש במעצר, לפני הגשת כתב אישום (בש"פ 6159/01 אבו עמר נ' מד"י).

לאחר שעיינתי בחלק מחומר החקירה שהועבר לעיוני ובכללו דוח סודי שסומן במ/1, חומר חקירה שסומן במ/2- במ/2ג, במ/5 ובמ/5א, ומסמכים אשר להיקף העבירות שסומנו במ/3, במ/4 ו-ת/2, עולה כי בידי המבקשת מצוי חשד סביר המלמד על פעילות עסקית כלכלית שיסודה בביצוע עבירות.

מצאתי לציין כי החלטתי לעת הזו נעשית על בסיס חומר החקירה שהוצג לי, בזהירות המתבקשת, ומבלי שיהיה בכך כדי קביעת מסמרות.

25. מתוך המכלול שהוצג בפני עולה כי מדובר בחקירה מסועפת ומורכבת רבת היקף מבחינת מספר המעורבים בה, מבחינת היקף הכספים שנתקבלו, מבחינת היקף חומר החקירה שנתפס בעקבות החקירה, ומבחינת המורכבות המהותית של פעילות המשיבים. בכל מקרה, לשלב בו אנו מצויים, די במסמכים שנאספו עד כה ובחומר שהוצג לי כדי ליצור תשתית ראיתית ולבסס חשד סביר לביצוע העבירות ע"י המשיבים, באופן המצדיק תפיסת רכושם לצורך בחינת אפשרות חילוטם בעתיד. לקחתי בחשבון אף את העובדה כי החקירה מצויה בעיצומה והיא מתפתחת.

26. כידוע זכות החילוט העתידי מקנה את סמכות תפיסת החפץ והמשך החזקתו, ותפיסה זו נועדה לאפשר למערכת אכיפת החוק לממש את סמכות הענישה שניתנה בידי בית המשפט לחלט חפץ במסגרת העונש הנגזר על העבריין (ראה בש"פ 9619/07 **קרביץ נ' מד"י**, [פורסם בנבו], בש"פ 342/06 **לרגו עבודות עבר בע"מ נ' מד"י**, [פורסם בנבו]). המטרה של חילוט הכסף בסוף ההליך היא עונשית, ואילו הקפאת החפצים, עד לשלב הכרעת הדין, הוא סמכות עזר שנועדה למנוע אפשרות של סיכול ההליך.

27. לא למיותר לציין כי בדומה לאמור בפקודת הסמים המסוכנים התשל"ג 1973, גם בכל הנוגע להרשעות בתיקים של הלבנת הון, החילוט הוא הכלל בעוד ההחלטה שלא לחלט, היא החרגה. גם לכך נתתי דעתי בבואי ליתן החלטה זו (בעניין זה ראה ע"א 9796/03 חביב שם טוב נ' מדינת ישראל).

28. בהגיע בית המשפט למסקנה כי תכלית התפיסה נותרה בעינה, עליו לבחון, האם ניתן לשחרר את התפוסים אף שמתקיימת עילה נמשכת לתפיסה, ואם כן - באלו תנאים וסייגים יש לעשות כן, על מנת להגן על תכלית התפיסה תוך פגיעה פחותה בזכות הקניין של בעל הזכות בנכסים התפוסים (ראו רע"פ 1792/99 **גאלי נ' משטרת ישראל**, פורסם במאגרים, 10.6.99, בש"פ 342/06 **חב' לרגו עבודות עפר**).

בע"מ נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים, 12.3.06).

29. סעיף 35 לפקודה מתייחס לכלל שעל פיו במידה ותוך 6 חודשים לא הוגש המשפט ולא ניתן צו על פי סעיף 34 על המשטרה להחזיר את החפץ לאדם אשר מידיו נלקח. זהו הכלל, בית המשפט רשאי, על פי שיקול דעתו, להאריך את הצו על פי בקשת שוטר מוסמך או אדם מעוניין בתנאים שיקבע. על כל חריגה ממתחם ששת החודשים הקבועים בחוק, להיעשות ביתר זהירות והסכמת בית המשפט ראוי שתהיה בשיקול דעת ותוך קביעת תנאים.

קביעת המחוקק מגבילה את תקופת החזקת התפוס בידי המדינה, הגבלה הנובעת מההכרה כי עצם התפיסה יש בה כדי לפגוע אנושות בזכות החירות וחופש הקניין של האדם.

30. אמנם, תפיסת חפצים והחזקתם - יש עמה פגיעה בקניינם של המשיבים. אך פגיעה זו היא מוצדקת במקום בו יש לתפיסה תכלית ראויה מבחינה חברתית ומשפטית (ראו בש"פ 6686/99 עובדיה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 464 (2000)).

31. אשר לנכסי המשיבים, אכן העובדה כי מאז נתפסו הנכסים חלפו למעלה מ-6 חודשים צריכה להילקח בחשבון בעת בחינת הבקשות. נכון הוא שלא מדובר בשיקול יחיד, אך יש ליתן לעובדה זו משקל בעת עריכת האיזון הראוי בין הפגיעה בזכות הקניין של המשיבים לבין הצורך להגן על האינטרס הציבורי. מנגד יש להביא בחשבון את העובדה כי ככל שיוגש כתב אישום, בהתחשב בטיב העבירות בהן חשודים המשיבים, קיימת אפשרות ריאלית כי הנכסים יחולטו בסיום ההליך המשפטי במידה ויורשעו. (על האיזון בין האינטרסים השונים ראו למשל: בש"פ 7715/97 חג' נד מדינת ישראל, פד"י נב(1), 14).

במקרה שלפנינו יש להתחשב בפרק הזמן שחלף וכן בעובדה כי החקירה עתידה להמשיך עוד זמן מה. כמו כן אתחשב בטיעוני הסנגורים כפי שנשמעו בפני בהרחבה במהלך הדיון ובאלה שנמסרו לעיוני בהרחבה במסמכים ובטיעונים בכתב.

סוף דבר

32. לאור כל האמור לעיל, ברוח עקרון ההלימה, בהתאם להוראות החוק ולאחר עריכת האיזונים הרלוונטיים, הריני מורה כדלקמן:

המשיב 1: מהערכות השמאי שהוגשו עולה כי שווי נכסי הנדל"ן הינו 3,350,000 ₪. לאור שווי היקף העבירות כפי שמופיע במסמך "סיכום היקף עבירה", במ/3, מצאתי אפוא כי ניתן להסתפק בתפיסת נכסים אלו ובסכום כסף נוסף של 200,000 ₪.

לפיכך, הריני קובע **כי נכסי המקרקעין, חשבונות הבנק והרכבים ישוחררו מתפיסה, למעט שני נכסי נדל"ן אשר שועבדו זה מכבר.**

שני נכסי הנדל"ן אשר יוותרו משועבדים לטובת המדינה הינם:

א. גוש 8018 חלקה 3.

ב. גוש 8016 חלקה 19.

החשבון על שם דרור זוננשיין ומיכל לידר זוננשיין- בנק לאומי, סעיף 949, מספר חשבון 177959/19, ישוחרר בכפוף לתנאים ולערבויות הבאים:

א. סכום של 200,000 ₪ מתוך החשבון התפוס יופקד בפיקדון ייעודי סגור ולגביו תיאסר ביצוע כל פעולה.

ב. סכום זה לא ישמש כבטוחה עבור המשיב 1 או מי מטעמו ויוחרג במפורש על ידי מכתב בנקאי מתאים.

הריני מורה על הארכת תוקף הערבויות והחזקת התפוסים הנ"ל למשך 90 ימים נוספים מהיום.

המשיב 2: מהערכת השמאי עולה כי שווי נכס הנדל"ן הינו 2,310,000 ₪. לאור שווי היקף העבירות כפי שמופיע

בדוח הסודי, במ/1 (עמ' 7, ש' 240-241), מצאתי אפוא כי ניתן להסתפק בתפיסת הנכס מסוג **דירת מגורים, גוש 1658 חלקה 1602 תת חלקה 59 ובסכום כסף נוסף של 40,000 ₪.**

הקפאת הפעילות בחשבונות התפוסים תוסר בכפוף לתנאים המצטברים הבאים:

ג. **סכום של 40,000 ₪ מתוך החשבונות התפוסים יופקד בפקדון ייעודי סגור ולגביו תיאסר ביצוע כל פעולה.**

ד. **סכום זה לא ישמש כבטוחה עבור המשיב 1 או מי מטעמו ויוחרג במפורש על ידי מכתב בנקאי מתאים.**

בעניינו של המשיב 2 הצהירה המבקשת כי לא חלה התפתחות בחקירה וכך אף עולה מהמסמכים שהוגשו לעיוני. כמו כן, התרשמתי כי חלקו בפרשה קטן באופן ניכר מחלקם של המשיבים הנוספים. עם זאת מצאתי לנכון להורות על הארכת תוקף הערבויות והחזקת התפוסים לתקופה של 90 יום נוספים.

המשיב 3: לאור האמור בדוח הסודי, במ/1, עמ' 3 ש' 85 ואילך, במסמך "סיכום היקף עבירה", במ/4, וב"דוח ריכוז נכסים", הריני קובע כדלקמן:

א. **נכס הנדל"ן, גוש 6905 חלקה 24, אשר שועבד זה מכבר יותר משועבד לטובת המדינה. יתר נכסי הנדל"ן התפוסים ישוחררו ללא תנאי.**

ב. **התנאים לשחרור הרכב תוצרת קרייזלר שמספרו 33-423-71 יעמדו בתוקפם.**

ג. **הרכב התפוס הנוסף שמספרו 35-719-75, הרשום על שם בת זוגו של המשיב 3, ישוחרר ללא תנאי.**

ד. **הקפאת הפעילות בחשבונות התפוסים תוסר בכפוף לשני תנאים מצטברים:**

א. סכום של 200,000 ₪ מתוך החשבונות התפוסים יופקד בפיקדון ייעודי סגור ולגביו תיאסר ביצוע כל פעולה.

ב. סכום זה לא ישמש כבטוחה עבור המשיב 1 או מי מטעמו ויוחרג במפורש על ידי מכתב בנקאי מתאים.

הריני מורה על הארכת תוקף הערבויות והחזקת התפוסים הנ"ל למשך 90 יום מהיום.

הריני מורה על עיכבו ביצוע החלטתי זו ב - 7 ימים מהיום לצורך מתן אפשרות למי מהצדדים להגיש ערר על החלטה זו.

תיק החקירה והמסמכים הסודיים יועברו על ידי המזכירות לידי נציג היחידה החוקרת.

ניתנה היום 19.2.16 בהעדר הצדדים